

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 czerwca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że M. H. (1) jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega od 1 stycznia 2019 r. do nadal obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że zamiarem wnioskodawczynie nie było faktyczne wykonywanie działalności w sposób zorganizowany i ciągły, a jedynie stworzenie w ten sposób możliwości kilkumiesięcznej ochrony ubezpieczeniowej oraz spowodowanie przeniesienia wypłaty świadczeń na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych kosztem innych uczestników tego systemu. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że zgodnie z art.58 par. 2 k.c. nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

/decyzja k.9 - 10 akt ZUS/

W dniu 23 lipca 2019 r. M. H. (1) złożyła odwołanie od powyższej decyzji. W treści odwołania M. H. (1) podkreśliła, że rodzaj prowadzonej przez nią działalności tj. świadczenie usług fotograficznych nie wymaga od niej posiadania stałej siedziby, czy też stosownych licencji, a oferowane usługi wykonuje na imprezach okolicznościowych. M. H. (1) wskazała, że posiada stosowny sprzęt fotograficzny, który pozwala wykonywać zdjęcia wysokiej jakości. W ocenie skarżącej, przedstawiona przez organ rentowy argumentacja jest bezzasadna, gdyż spełnia ona przesłanki, od których uzależnione jest podleganie ubezpieczeniom społecznym.

/odwołanie k.3 – 4 odwrót/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie, przytaczając tożsamą argumentację, co w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k.8 – 8 odwrót/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczynie M. H. (2) legitymuje się wykształceniem wyższym w dziedzinie

ekonomii oraz dziedzinie kształtowania terenów zielonych, posiada także licencjat z pielęgniarstwa. W swojej karierze zawodowej pracowała jako ekspedientka, a nadto prowadziła działalność gospodarczą, która sprowadzała się do sprzedaży odzieży za pośrednictwem internetu.

/okoliczności bezsporne/

Z treści wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wynika, że M. H. (1) zgłosiła rozpoczęcie wykonywania działalności gospodarczej od 1 stycznia 2019 r. pod firmą (...). Przedmiotem prowadzonej działalności miało być świadczenie usług fotograficznych na imprezach okolicznościowych.

/wypis z (...) k.24/

Z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej M. H. (1) zgłosiła się do

obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz złożyła dokumenty rozliczeniowe, w których obliczyła i rozliczyła za siebie składki na ubezpieczenia społeczne od zadeklarowanej miesięcznej podstawy ich wymiaru za miesiące od stycznia do maja 2019 r. w kwocie 6 000,00 zł. Należne składki były pokrywane z wynagrodzenia osiąganego przez jej męża.

/zeznania wnioskodawczynie min.00:03:23 – 00:05:41 rozprawy z dnia 7 września 2019 r. , płyta CD k.46 w związku z jej informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:05:31 – 00:19:55 rozprawy z dnia 24 lutego 2020 r., płyta CD k.20, zeznania świadka A. H. min.00:22:15 – 00:27:47 rozprawy z dnia 24 lutego 2020 r., płyta CD k.20/

W związku ze zgłoszeniem działalności gospodarczej M. H. (1) nie poniosła żadnych nakładów, gdyż dysponowała aparatem fotograficznym, statywem oraz wielofunkcyjnym urządzeniem służącym do drukowania zdjęć. W związku z zarejestrowaniem działalności gospodarczej wnioskodawczynie poszukiwała klientów na internetowych portalach ogłoszeniowych takich jak (...), czy G., a także wśród znajomych. M. H. (1) nie pozyskała jakiegokolwiek klienta.

/zeznania wnioskodawczynie min.00:03:23 – 00:05:41 rozprawy z dnia 7 września 2019 r. , płyta CD k.46 w związku z jej informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:05:31 – 00:19:55 rozprawy z dnia 24 lutego 2020 r., płyta CD k.20, zeznania świadka A. H. min.00:22:15 – 00:27:47 rozprawy z dnia 24 lutego 2020 r. , płyta CD k.20/

M. H. (1) dowiedziała się, że jest w ciąży w marcu 2019 r. Dziecko urodziła w dniu 13 listopada 2019 r.

/zeznania wnioskodawczynie min.00:03:23 – 00:05:41 rozprawy z dnia 7 września 2019 r. , płyta CD k.46 w związku z jej informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:05:31 – 00:19:55 rozprawy z dnia 24 lutego 2020 r. , płyta CD k.20 , odpis skrócony aktu urodzenia k.23 , dokumentacja medyczna k.25 – 26 odwrót/

W maju 2019 r. wnioskodawczynie stała się niezdolna do pracy. Działalność gospodarczą wyrejestrowała w dniu 26 września 2019 r.

/zeznania wnioskodawczynie min.00:03:23 – 00:05:41 rozprawy z dnia 7 września 2019 r. , płyta CD k.46 w związku z jej informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:05:31 – 00:19:55 rozprawy z dnia 24 lutego 2020 r. , płyta CD k.20 , wypis z (...) k.24/

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie zgromadzonych w aktach dokumentów, które nie były kwestionowane przez którąkolwiek ze stron oraz częściowo na podstawie zeznań wnioskodawczynie oraz świadka.

Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom wnioskodawczynie oraz świadka, co do tego, że skarżąca zarejestrowała działalność gospodarczą po to, aby faktycznie ją prowadzić w celu zarobkowym, uznając, że ich zeznania w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika bowiem, że wnioskodawczynie pomimo zarejestrowania działalności gospodarczej w istocie nie podejmowała skonkretyzowanych działań celem pozyskania szerokiej grupy klientów, gdyż za takie nie sposób uznać umieszczania ogłoszeń jedynie na portalach internetowych, czy też poszukiwania klientów wśród znajomych. Co jednak istotne, wnioskodawczynie w ramach zgłoszonej działalności gospodarczej nie wykonała jakiegokolwiek usługi fotograficznej, a koszty należnych składek, od stosunkowo wysokiej podstawy, były pokrywane z wynagrodzenia osiąganego przez jej męża. Zdaniem Sądu takie działania osoby rozpoczynającej działalność gospodarczą jest zupełnie nieracjonalne. Dziwić również może, że wnioskodawczynie nie poczyniła także jakichkolwiek inwestycji w sprzęt mający służyć jej do świadczenia usług . Trudno bowiem oczekiwać, że zdjęcia wykonywane za pomocą 10 – letniego aparatu fotograficznego będą konkurencyjne na rynku i pozwolą jej pozyskać szerokie grono klientów. Nie sposób zatem stwierdzić, że wnioskodawczynie prowadziła systematycznie, w sposób ciągły, swoją działalność. Powyższe nie ma bowiem nic wspólnego z ciągłą, zorganizowaną, działalnością, podejmowaną w celach zarobkowych. Działalność okresowa, sporadyczna, mająca niejako na celu formalne utrzymanie założonej działalności nie jest bowiem jej realizowaniem w sposób ciągły, systematyczny, celem uzyskania rzeczywistego dochodu. W ocenie Sądu, odwołująca się, prowadząc działalność gospodarczą w spornym okresie, jedynie od strony formalnej i podejmując czynności sporadyczne bądź stricte pozorne, uprawdopodobniała tylko jej prowadzenie, będąc świadomą że ponosząc ciężar opłacania składki ubezpieczeniowej, będzie mogła skorzystać ze świadczeń, w związku z chorobą. Tym samym uprawniona jest teza, iż zmierzała ona jedynie do osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.6 ust.1 punkt 5 i art.12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 266) osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Ubezpieczeniu chorobowemu osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają dobrowolnie na swój wniosek (art.11 ust.2 ww. ustawy). Obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art.12 ust.1 ww. ustawy). Za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, z wyjątkiem ust. 6a (art.8 ust.6 punkt1 ww. ustawy).

Okres podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom określa przepis art.13 punkt 4 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym osoby prowadzące pozarolniczą działalność obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie art. 36aa oraz przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (tj. Dz. U. z 2019 r., poz.1292). W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że wykonywanie tejże działalności, to rzeczywista działalność zarobkowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007 r., III UK 35/07, LEX nr 483284; z dnia 18 lutego 2009 r., II UK 207/08, LEX nr 736738; z dnia 19 lutego 2009 r., II UK 215/08, LEX nr 736739; z dnia 19 lutego 2010 r., II UK 186/09, LEX nr 590235; z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 240/09, LEX nr 585723; z dnia 18 listopada 2011 r., I UK 156/11, LEX nr 1102533).

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczył tego, czy wnioskodawczyni faktycznie wykonywała działalność gospodarczą w spornym okresie tj. od dnia 1 stycznia 2019 r., co skutkuje obowiązkiem podlegania ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu.

Odnosząc się do powyższej spornej kwestii wskazać w pierwszej kolejności należy na definicję działalności gospodarczej.

Definicja działalności gospodarczej do 29 kwietnia 2018 r. była ujęta w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 2168). Stosownie do tego przepisu działalnością gospodarczą była zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. W chwili obecnej art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców określa, iż działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły.

Podjęcie działalności gospodarczej przez osoby fizyczne i jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej wymaga zgłoszenia do ewidencji działalności gospodarczej, przy czym istnienie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o faktycznym prowadzeniu tej działalności, ale prowadzi do domniemania prawnego (art. 234 k.p.c.), według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Domniemanie takie może być obalone, ale wymaga to przeprowadzenia przeciwdowodu. Można stwierdzić zatem, iż osoba, która jest wpisana w ewidencji działalności gospodarczej, a nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia tej działalności, powinna być traktowana jako prowadząca przedmiotową działalność. W wyroku z dnia 14 września 2007 r. (III UK 35/07, Lex nr 483284) Sąd Najwyższy wskazał natomiast, iż obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność - w tym działalność gospodarczą - wynika z faktycznego prowadzenia tej działalności, a zatem o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, powodującym wyłączenie z tego ubezpieczenia, decyduje faktyczne zaprzestanie tej działalności, zaś kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem, czy zgłaszaniem przerw w tej działalności mają ewentualne znaczenie w sferze dowodowej, nie przesądzając same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Tożsame stanowisko Sąd Najwyższy

zaprezentował również w wyroku z dnia 11 lutego 2010 r. (I UK 221/09, Lex nr 585715) oraz z dnia 19 lutego 2010 roku (II UK 186/09, Lex nr 590235).

Wpis do ewidencji nie tylko legalizuje wykonywanie działalności gospodarczej, ale wyznacza także czasowe granice bycia przedsiębiorcą. Wynikają z niego również inne konsekwencje prawne, przewidziane w prawie podatkowym, finansowym, jak również w prawie ubezpieczenia społecznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2005 r., I UK 105/04, Legalis nr 69615).

Prowadzenie działalności gospodarczej o tyle stanowi tytuł podlegania ubezpieczeniom, o ile faktycznie ubezpieczony działalność tę wykonuje, choć stopień natężenia jego aktywności może być różny.

W orzecnictwie (np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 grudnia 1991 r., sygn. III CZP 117/91, OSNCP 1992/5/65) przyjmuje się, że cechami działalności gospodarczej są:

- 1) zawodowy (a więc stały) charakter,
- 2) związana z nią powtarzalność podejmowanych działań,
- 3) podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania
- 4) uczestnictwo w obrocie gospodarczym.

Podkreśla się także, iż dla uznania określonej przedmiotowo działalności, za działalność gospodarczą konieczne jest łączne zaistnienie trzech jej cech funkcjonalnych: zarobkowości, zorganizowania i ciągłości. Brak którejkolwiek z nich oznacza, że dana działalność nie może być zakwalifikowana do kategorii działalności gospodarczej.

Przyjmuje się zatem, że działalność gospodarcza z założenia jest działalnością wykonywaną w sposób zorganizowany i nastawioną na nieokreślony z góry okres, a ponadto związana jest z nią konieczność ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego. Nie uznaje się więc za działalność gospodarczą: działalności okresowej i sporadycznej.

Przesłanka wykonywania działalności gospodarczej w sposób ciągły nie jest rozumiana jako konieczność jej wykonywania bez przerwy, lecz jako zamiar powtarzalności określonych czynności w odróżnieniu od ich przypadkowości, sporadyczności lub okazjonalności.

Należy także wskazać, iż zgodnie z treścią art.43¹ k.c. przedsiębiorcą jest osoba fizyczna prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. W polskim prawie nie ma wymogu, aby działalność gospodarcza była prowadzona wyłącznie osobiście.

Samo stwierdzenie „prowadzi działalność” zakłada określony ciąg działań, a nie tylko pojedyncze czynności. Przedsiębiorcą jest, więc tylko ten, kto wykonuje czynności powtarzalne i to w taki sposób, że tworzą one pewną całość, a nie stanowią oderwanego świadczenia, czy też świadczeń określonych rzeczy lub usług. Tylko, jeżeli takie działania mają charakter gospodarczy lub zawodowy, istnieją podstawy do uznania, że podejmujący je podmiot jest przedsiębiorcą (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 sierpnia 2006 r., I Acz 441/06, LEX nr 279953). Ciągłość działalności gospodarczej to - biorąc pod uwagę znaczenie językowe tej cechy - powtarzające się, regularnie występujące i trwające czynności. Jest przeciwstawna okazjonalności, jednorazowości, incydentalności i sporadyczności, bowiem działalność sporadyczna nie jest działalnością gospodarczą (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 września 1997 r., (...) SA (...)), nie jest natomiast zaprzeczeniem sezonowości, którą można odnieść do ciągłości działania w pewnym okresie (sezonie). Ciągłość elementem zamiaru podmiotu podejmującego działalność gospodarczą.

Zarobkowego celu działalności gospodarczej nie należy kojarzyć tylko z osiągnięciem dochodów z tej działalności. Kryterium dochodowości nie jest konieczną cechą definiującą działalność gospodarczą (tak uchwała Sądu Najwyższego z 30 listopada 1992 r., III CZP 134/92, Lex nr 298580). Istotne jest, że działalność gospodarczą

cehuje jej prowadzenie na własny rachunek i ryzyko przedsiębiorcy w sposób zorganizowany i ciągły. Wprawdzie generowanie strat przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą (zamiast spodziewanych zysków), z uwagi na koszty działalności przewyższające dochód, nie przekreśla jej zarobkowego charakteru, ale inaczej należy ocenić sytuację, w której od początku wymiernym, stałym i założonym z góry kosztem, nieznajdującym pokrycia w przewidywanych zyskach, staje się opłacanie składek na ubezpieczenia społeczne. Wszystko to, może prowadzić do wniosku, że z założenia wynik finansowy prowadzonej działalności jest nieistotny. Może to wskazywać na intencję (element subiektywny) nie tyle podjęcia i wykonywania zarobkowej działalności gospodarczej, lecz włączenia do systemu ubezpieczeń społecznych w celu uzyskania świadczeń z tego tytułu. Uwypukla się to szczególnie w sytuacji, gdy osoba rozpoczynająca działalność ma świadomość, że z uwagi na stan zdrowia nie będzie prowadziła działalności.

W tym miejscu wskazać należy, że prowadzenie działalności gospodarczej, to działanie stałe, nieamatorskie i nieokazjonalne, z elementem organizacji, planowania i zawodowości rozumianej, jako fachowość, znajomość rzeczy oraz specjalizacja. Z takim rozumieniem działalności gospodarczej korespondowała definicja przedsiębiorcy zawarta w art.4 ust.1 ww. ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, zgodnie z którą „przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą”. Zakłada ona, bowiem własną aktywność przedsiębiorcy działającego we własnym imieniu, który dysponując fachowością, co najmniej planuje i organizuje czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu Okręgowego, z poczynionych ustaleń faktycznych, wynika, że stanowisko organu rentowego w kwestii faktycznego niewykonywania przez skarżącą działalności gospodarczej w spornym okresie od 1 stycznia 2019 r. jest uzasadnione. Świadczy o tym całokształt okoliczności sprawy. Wnioskodawczyni pomimo bowiem zarejestrowania działalności gospodarczej, w istocie nie wykonała jakiegokolwiek usługi fotograficznej, a nadto podejmowane przez nią znikome działania mające skutkować pozyskaniem klientów, z całą pewnością nie były nacechowane chęcią ich pozyskania i uzyskania dochodu. Nawet zaś gdyby przyjąć, że podejmowane przez wnioskodawczynię czynności miały związek ze zgłoszonym prowadzeniem działalności, to jednak miały one charakter sporadyczny, a to z kolei wyklucza zakwalifikowania tych działań jako faktyczne prowadzenie działalności gospodarczej. Podkreślić w tym miejscu należy, że nawet dokonanie pojedynczych, okazjonalnych usług, ale o minimalnej wartości i bez istotnego zaangażowania sił i środków, bez organizacji i planowania, które by wskazywało na możliwość prowadzenia przez daną osobę usług, nie ma cech działalności gospodarczej, ponieważ podjętym przez wnioskodawczynię działaniom nie można przypisać ani zawodowego, ani zarobkowego charakteru, ani też rzeczywistego, a nie tylko pozorowanego, zamiaru uczestnictwa w obrocie gospodarczym, czego zaprzeczeniem są działania jednorazowe, okazjonalne ale przede wszystkim zupełnie amatorskie. Rozpoczęcie działalności gospodarczej powinno być bowiem działaniem konsekwentnym i przemyślanym pod względem organizacyjnym, technicznym, ekonomicznym, finansowym, marketingowym, handlowym itd. Działania podjęte przez wnioskodawczynię niewątpliwie nie odpowiadają powyższemu warunkom.

Z materiału dowodowego nie wynika jakiegokolwiek, tym bardziej ekonomiczne, uzasadnienie decyzji wnioskodawczyni prowadzenia działalności od 1 stycznia 2019 r. Wszystko to z kolei może prowadzić do wniosku, że z założenia wynik finansowy działalności nie był istotny. Może też wskazywać na intencję (element subiektywny) nie tyle podjęcia i wykonywania zarobkowej działalności gospodarczej, lecz włączenia do systemu ubezpieczeń społecznych w celu uzyskania świadczeń (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 13 września 2016 r., I UK 455/15). Jednakże uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie może być jedyną przesłanką prowadzenia działalności gospodarczej. W takiej, bowiem sytuacji prowadzenie działalności gospodarczej, a ściślej realizowanie jednego z aspektów tej działalności, czyli osiąganie zysku, polegałoby tylko na pozyskiwaniu świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Tymczasem świadczenia z ubezpieczenia mają być w istocie czymś wtórnym wobec przyczyny powstania ubezpieczenia, jaką jest prowadzenie działalności gospodarczej. Oczywiście mogą się zdarzyć liczne sytuacje, kiedy zysk z działalności nie będzie osiągnięty. Tym niemniej musiałby wcześniej wystąpić realny zamiar prowadzenia działalności, a w konsekwencji jej prowadzenie. I to takiej działalności, która mieści w definicjach zawartych w ww. ustawach. Czym innym jest, bowiem ryzyko w działalności gospodarczej, a czym innym świadome podejmowanie działań, które trzeba by ocenić jako skrajnie nieracjonalne, gdyby uznać je za

prowadzenie działalności gospodarczej. Te nieracjonalne działania, były w istocie racjonalne z tego tylko względu, że nie były podjęte w celu rzeczywistego prowadzenia działalności gospodarczej, lecz pozorowania jej dla osiągnięcia świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Motywem podjęcia działalności gospodarczej może być uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Świadczenia te mogą być uwzględniane w całościowym bilansie opłacalności. Jednak aby uznać, że podjęcie tej działalności nastąpiło - w pierwszym rzędzie - muszą wystąpić realne działania z rzeczywistym zamiarem wykonywania działalności. Nie można natomiast uznawać za prowadzenie działalności gospodarczej sytuacji, kiedy nie ma zamiaru prowadzenia zorganizowanej i zawodowej działalności nakierowanej na osiągnięcie zysku, a prowadzenie działalności ma polegać tylko na uzyskiwaniu świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Nastąpiłoby tu odwrócenie oczekiwanego związku przyczynowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 grudnia 2014 r., III Aua 878/14).

Ogół okoliczności nakazuje zatem przyjąć, że wnioskodawczyni od 1 stycznia 2019 r. faktycznie nie prowadziła działalności gospodarczej, gdyż nie miała ona charakteru zorganizowanego, nie była nastawiona na ciągłość, ani zarobkowy charakter. Wskazane okoliczności świadczą wyraźnie, że jedynym determinantem zachowania wnioskodawczyni była chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia chorobowego.

Reasumując, czynności wykonane przez wnioskodawczynię nie świadczą o zorganizowanym prowadzeniu działalności gospodarczej w sposób ciągły i zarobkowy. Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy uznał, że skoro odwołująca faktycznie nie prowadziła w sposób zorganizowany i stały, pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 1 stycznia 2019 r., to Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo uznał, że w tym okresie nie podlegała ona obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c. zasądzając od M. H. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił zgodnie z § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. , poz.265).

S.B.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem dorężyć wnioskodawczyni z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji